

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

זהר חדש חלק ג - מדרש רות		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	ק"א	תקנ-תקכב
שני	ק"ב	תקכב-תקל"א
שלישי	ק"ג	תקל"א-תקל"ב
רביעי	ק"ד	תקל"ב-תקל"ג
חמישי	ק"ה	תקל"ג-תקל"ד
שישי	ק"ו	תקל"ד-תקל"ה
שבת	ק"ז	תקל"ה-תקל"ו

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשת ובאדיש -
03.617.11.40

יח"ל בעזרה שית"ע
בית הזהר "מתוך מדבש" ת.ר. 5315 ירושלים

עלון מס' 339 | פרשת במדבר - שבועות תשפ"ה

הברכה לחברו צריכה להיות בעין טובה כדי לסלק את עין הסט"א

ברכתא בעי לברכא לה בעינא טבא, ולא בעינא בישא, ובכלא בעי קדשא בריך הוא רחמיותא דלפא.

ומה מאן דמברך לחבריה בעי קדשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא בלפא טבא, מאן דמברך לקדשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה דבעי עינא טבא ולפא טבא ורחמיותא דלפא, בגין כך (שם ו ה) ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך וגו'.

תא חזי, הא אוקמוה, לית ברכתא דלעילא שריא על מלה דאתמני.

מתוך מדבש

הברכה לחברו צריכה להיות בעין טובה כדי לסלק את עין הסט"א

ברכתא בעי לברכא לה בעינא טבא את הברכה צריך לברך אותה בעין טובה, דהיינו שיחפץ ברבוי הון חברו, כדי להעביר מחברו העין הרע של הסטרא אחרא, ולא בעינא בישא ולא בעין רעה, שמצטער אם יש לחברו יותר ממה שיש לו, כי זה גורמת לקללה רחמנא לצלן, ובכלא בעי קדשא בריך הוא רחמיותא דלפא ובכל דבר בין בספור שבח רעהו, ובין ברכה שייברכהו אחר כך, רוצה הקדוש ברוך הוא שייברכו מאהבת הלב ובנפש חפצה ולא מן השפה ולחוץ.

ומה מאן דמברך לחבריה ומה מי שמברך את חברו, בעי קדשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא בלפא טבא רוצה הקדוש ברוך הוא שייברך אותו בעין טובה ובכל טוב, מאן דמברך לקדשא בריך הוא על

אחת כמה וכמה דבעי עינא טבא ולפא טבא ורחמיותא דלפא כל שכן מי שמברך להקדוש ברוך הוא בודאי שצריך לברך בעין טובה ובכל טוב ובאהבת הלב, הרי זה כלל גדול בכל הברכות שמברכים להקדוש ברוך הוא שלא יכון בשביל עצמו, אלא שיתברכו המאורות העליונים, בגין כך ובשביל זה כתוב ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך, פרושו שתברכו מאהבת הלב ובנפש חפצה.

תא חזי, הא אוקמוה בא וראה, הרי כבר בארו החברים (במסכת גגא מנעא דף מז עמוד א), כי לית ברכתא דלעילא שריא על מלה דאתמני כי אין הברכה העליונה שורה על דבר שנמנה, אלא בדבר הסמוי מן העין, כי על ידי המנין הוא מגביל ומגדיר את הדבר כאלו זהו ואין להוסיף עליו, ובזה מסלק משם הברכה שהיא מרבה הדבר יותר ויותר ממה שהיה.

(דף קיז ע"ב, ובביאורינו כרך יב עמ' ט)

הַמִּצְוָה עֲצֻמָּה מְעִידָה לִפְנֵי הַשִּׁי"ת עַל מִי שֶׁקִּיָּם אוֹתָהּ

תָּא חֲזִי, פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא עֲלֵאִין אֵינוּן לְעִילָא, אֲתִי בַר נָשׁ וְעֵבִיד פְּקוּדָא חֲדָא, הֵהוּא פְּקוּדָא קִיָּמָא קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְעַטְרָא קָמִיָּה, וְאָמַר פְּלַנְיָא עֲבַד לִי, וּמִן פְּלַנְיָא אָנָא, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתַעֲר לִיה לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְּאִיהוּ אֲתַעֲר לִיה לְתַתָּא, הֵכִי נָמִי אֲתַעֲר לְעִילָא, וְעֵבִיד שְׁלָמָא לְעִילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (יִשְׁעִיָּה כו ה) אוּ יַחֲזֹק בְּמַעוּזֵי, יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי לְעִילָא, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי לְתַתָּא, זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה דְּהֵהוּא בַר נָשׁ דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא.

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְגו', בְּגִין דְּחֲדוּדָה לָא אֲשַׁתְּכַח, אֲלָא בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל קִיָּיִמִי בְּאַרְעָא קֳדִישָׁא, דְּתַמָּן אֲתַחֲבַרְת אֲתַתָּא בְּבַעֲלָהּ, וּכְדִין הוּא חֲדוּוֹתָא דְּכָלָא, חֲדוּוֹתָא דְּעִילָא וְתַתָּא, בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּאַרְעָא קֳדִישָׁא, אָסִיר לִיה לְבַר נָשׁ לְמַחְדִּי, וּלְאַחֲזָאָה חִידוֹ, דְּכַתִּיב שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְגִילוּ בָּהּ וְגו', וְגִילוּ בָּהּ דִּיָּיקָא.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

בִּיסוּד דְּתַפְאַרְת, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי לְתַתָּא הֵיִינוּ לְמַטָּה בִּיסוּד דְּמַלְכוּת, זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה דְּהֵהוּא בַר נָשׁ דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל זֶה הָאָדָם שְׁעוֹשֶׂה וּמְקִיָּם מִצְוֹת הַתּוֹרָה.

וְחֹזֵר לְפָרֵשׁ אֶת הַפִּסּוּק שֶׁהִתְחִיל בּוֹ, כִּי לֶכֶן כָּתוּב שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֻבֶיהָ, בְּגִין דְּחֲדוּדָה לָא אֲשַׁתְּכַח אֲלָא בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל קִיָּיִמִי בְּאַרְעָא קֳדִישָׁא לְפִי שְׁלָא נִמְצְאָת שְׁמַחָה אֲלָא בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל נִמְצְאִים בְּאַרְץ הַקְדוּשָׁה, מִפְּנֵי שֶׁעָקַר הַמִּצְוֹת תְּלוּיּוֹת בְּאַרְץ, דְּתַמָּן אֲתַחֲבַרְת אֲתַתָּא בְּבַעֲלָהּ שְׁשֵׁם מִתְּחַבְּרַת הָאִשָּׁה עִם בַּעֲלָהּ, דְּהֵיִינוּ שְׁשֵׁם שׁוֹרָה תַּפְאַרְת יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ הַקְדוּשָׁה שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת [הַשְּׂכִינִה], וּכְדִין הוּא חֲדוּוֹתָא דְּכָלָא וְאִזּוּ יֵשׁ שְׁמַחַת הַכָּל, דְּהֵיִינוּ חֲדוּוֹתָא דְּעִילָא וְתַתָּא שְׁמַחָה שֶׁל מַעֲלָה וְשֶׁל מַטָּה, אֲכַל בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּאַרְעָא קֳדִישָׁא בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל אֵינִם נִמְצְאִים בְּאַרְץ הַקְדוּשָׁה, אָסִיר לִיה לְבַר נָשׁ לְמַחְדִּי וּלְאַחֲזָאָה חִידוֹ אִזּוּ אָסִיר לְאָדָם לְשַׁמֵּחַ וּלְהַרְאוֹת שְׁמַחָה, דְּכַתִּיב שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְגִילוּ בָּהּ וְגו' וּמִפְּרָשׁ וְגִילוּ בָּהּ דִּיָּיקָא פְּרוּשׁ בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל נִמְצְאִים בָּהּ, כִּי כָּאֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ עַל אֲדָמָתָם כְּמָה פְּרָקְלִיטִין הָיוּ לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כָּל, לֶכֶן אֵין רָאוּי לְשַׁמֵּחַ. (דָּף ק"ח ע"א, וּבבִיאורֵינוּ כַּרְך יב עמ' טו-טז)

הַמִּצְוָה עֲצֻמָּה מְעִידָה לִפְנֵי הַשִּׁי"ת עַל מִי שֶׁקִּיָּם אוֹתָהּ

תָּא חֲזִי, פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא עֲלֵאִין אֵינוּן לְעִילָא בַּא וְרָאָה הָרַמ"ח מִצְוֹת עֲשִׂין שְׁבַתוֹרָה עֲלִיוֹנוֹת הֵם לְמַעֲלָה, כִּי הֵם מְשַׁרְשׁוֹת בְּמַלְכוּת [בְּהַשְּׂכִינִה], אֲתִי בַר נָשׁ וְעֵבִיד פְּקוּדָא חֲדָא אִם בַּא אָדָם וְעֲשֶׂה מִצְוָה אַחַת, הֵהוּא פְּקוּדָא קִיָּמָא קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַמִּצְוָה הַהִיא עוֹמֶדֶת לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ (פְּמִשְׁכָּה ט"ז) עֲשֶׂה מִצְוָה אַחַת קִנָּה לוֹ פְּרָקְלִיט אַחַד, וּמִתְעַטְרָא קָמִיָּה וּמִתְעַטְרַת לְפָנָיו עַל יְדֵי הָאוֹר הַנִּמְשָׁף לְנִשְׁמָתוֹ, וְאָמַר פְּלַנְיָא עֲבַד לִי, וּמִן פְּלַנְיָא אָנָא וְאוֹמַרְת אִישׁ פְּלוֹנִי עֲשֶׂה אוֹתִי, וּמִן אִישׁ פְּלוֹנִי אָנִי, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתַעֲר לִיה לְעִילָא לְפִי שֶׁהוּא עוֹרֵר אוֹתָהּ לְמַעֲלָה, כִּי כְּגוּוֹנָא דְּאִיהוּ אֲתַעֲר לִיה לְתַתָּא, הֵכִי נָמִי אֲתַעֲר לְעִילָא כְּעִין שֶׁהוּא עוֹרֵר אוֹתָהּ לְמַטָּה עַל יְדֵי קִיּוֹם הַמִּצְוָה, כְּמוֹ כֵּן הִיא מִתְעוֹרֶרֶת לְמַעֲלָה בְּשַׁרְשָׁהּ, וְעֵבִיד שְׁלָמָא לְעִילָא וְתַתָּא וְעוֹשֶׂה שְׁלוֹם לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה, כְּלוּמַר שְׁגוֹרָם הַתְּעוֹרְרוֹת הֵיִסוּד לִיחּוּד הָעֲלִיּוֹן, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אוּ יַחֲזֹק בְּמַעוּזֵי פְּרוּשׁ אִם יַחֲזֹק בַּתּוֹרָה הַנִּקְרָאת עַז, יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי אִזּוּ יַעֲזֹר אֶת הֵיִסוּד [דְּבַחֲנִית] הַתַּפְּאָרַת [קוּב"ה] הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי וְגַם יַעֲזֹר אֶת הֵיִסוּד דְּמַלְכוּת [דְּשְׂכִינִה] לְצִרְךָ הַיַּחְדוּד, וּמִפְּרָשׁ יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, לְעִילָא הֵיִינוּ לְמַעֲלָה

בזמן הגלות עקר העבודה היא מתוך יראה, ולעתיד העקר הוא מתוך שמחה

רבי אבא חמא חד בר נש דהוה חדי בבי טרונייא דבבל, בטש ביה, אמר שמחו את ירושלים בתיב, (אמר רבי אבא) בזמנא דירושלים בחדוה, בעי בר נש למחדי.

רבי אלעזר לטעמיה, דאמר שמחו את ירושלים, היינו דכתיב (תהלים ק ב) עבדו את יהו"ה בשמחה. כתוב אחד אומר עבדו את יהו"ה בשמחה, וכתוב אחד אומר (שם ב יא) עבדו את יהו"ה ביראה וגילו ברעדה, מה בין האי להאי, אלא כאן בזמנא דישאל שראן בארעא קדישא, כאן בזמנא דישאל שראן בארעא אחרא.

דבר אחר, עבדו את יהו"ה ביראה, דא כנסת ישראל, בזמנא דאיהי בגלותא ביני עממא.

כל העולם יפתחו פיהם ברנה לשמח עם ישראל בצאתם מן הגלות

אמר רבי יהודה, והא כתיב (ישעיה נה יב) כי בשמחה תצאו, ודא היא כנסת ישראל, כיון דאמר תצאו, מן גלותא הוא, ואקרי שמחה.

מתוך מדבש

המקדש קים, אז עקר העבודה היא מתוך שמחה, כאן בזמנא דישאל שראן בארעא אחרא כאן בזמן שישאל שוכנים בארץ אחרת בגלות, שאז עקר העבודה היא מתוך יראה.

דבר אחר פרוש אחר על מה שכתוב עבדו את יהו"ה ביראה, דא כנסת ישראל בזמנא דאיהי בגלותא ביני עממא זו היא כנסת ישראל שהיא השכינה בזמן שהיא בגלות בין העמים, שאז היא נקראת יראה, ובזמן שבית המקדש קים נקראת השכינה שמחה, ועל זה נאמר עבדו את ה' בשמחה.

(דף קיח ע"א, ובבאורינו כרך יב עמ' מז-יז)

כל העולם יפתחו פיהם ברנה לשמח עם ישראל בצאתם מן הגלות

אמר רבי יהודה שאל מרבי אלעזר, והא כתיב והרי כתוב כי בשמחה תצאו, ודא היא כנסת ישראל שזו היא השכינה, כיון דאמר תצאו היינו מן גלותא הוא מורה שמדבר ביציאת ישראל מן הגלות, ואקרי שמחה הרי שגם בגלות נקראת השכינה שמחה.

בזמן הגלות עקר העבודה היא מתוך יראה, ולעתיד העקר הוא מתוך שמחה רבי אבא חמא חד בר נש דהוה חדי בבי טרונייא דבבל רבי אבא ראה איש אחד שהיה שמח בבית השירה של בבל, שעשו שם מיני שמחה ושחוק, בטש ביה בעט בו, אמר לו, שמחו את ירושלים בתיב דהיינו בזמנא דירושלים בחדוה בעי בר נש למחדי בזמן שירושלים בשמחה אז צריך האדם לשמח, ולא בזמן הזה שאנו בגלות.

רבי אלעזר לטעמיה מה שאמר ששמחה לא נמצאת רק בעת שישאל נמצאים בארץ הקדושה, בזה הוא הולך לטעמו, דאמר שאמר כי מה שכתוב שמחו את ירושלים, היינו דכתיב עבדו את יהו"ה בשמחה והפל אחד. והנה כתוב אחד אומר עבדו את יהו"ה בשמחה, וכתוב אחד אומר עבדו את יהו"ה ביראה וגילו ברעדה, מה בין האי להאי מה הפרש בין זה לזה, ולמה פעם אמר לעבד ה' מתוך שמחה, ופעם אמר לעבד ה' מתוך יראה, ואמר אלא כאן דכתיב עבדו את ה' בשמחה, בזמנא דישאל שראן בארעא קדישא הוא בזמן שישאל שוכנים בארץ הקדושה, ובית

אמר ליה, ודאי הכי הוא, דכל זמנא דאיהי בגלותא ושכיבת לעפרא, לא אקרי שמחה, עד דקדשא בריה הוא ייתי לגבה ויוקים לה מעפרא, ויימא (שם נב ב) התנערי מעפר וגו', (שם ס א) קומי אורי וגו', ויתחברון כחדא, (ויוקים לה מעפרא), כדין חדוותא אקרי, חדוותא דכלא, וכדין בשמחה תצאו ודאי, כדין כמה חיילין יפקון לקבלא דמטרוניתא, לחדוותא דהלולא דמלכא, כמה דאת אמר (שם נה יב) ההרים והגבעות יפצחו וגו', וכתיב (שם נב יב) כי הלך לפניכם יהו"ה ומאספכם וגו'.

לחג השבועות

הנשמות נדונות בשבועות על רפיון בלמוד התורה

תאנא, אמר רבי יהודה, במתניתא דילן אוקימנא הא דתנינן, בארבעה פרקים בשנה העולם נדון, בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן. [וכו']

בעצרת על פירות האילן, פירות האילנות מבעי ליה, מאן פירות האילן, אלא דא הוא אילנא רברבא ותקיף לעילא, פירות האילן, כמה דכתיב (הושע יד ט) אני כבדוש רענן ממני פריה נמצא.

מתוק מדבש

ברוך הוא, והגבעות שהם המלאכים של השכינה, כלם יפצחו לפניכם רנה, שכל העולם יפתחו פיהם ברנה לשמח עם ישראל בצאתם מן הגלות, וכתיב כי הלך לפניכם יהו"ה ומאספכם אלה"י ישראל, במהרה בימינו אמן. (דף קיח ע"א, ובבאורינו כרך יב עמ' יז-יח)

הנשמות נדונות בשבועות על רפיון בלמוד התורה

תאנא אמר רבי יהודה, במתניתא דילן אוקימנא במשנה שלנו שבספרי תורה פרשנו הא דתנינן מה שלמדנו במסכת ראש השנה (דף טו עמוד ב), בארבעה פרקים בשנה העולם נדון, בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן [וכו'].

בעצרת על פירות האילן בשבועות נדונים על פירות האילן, ושואל למה פתוב פירות האילן בלשון יחיד פירות האילנות מבעי ליה אילנות בלשון רבים הנה צריך לומר כי יש הרבה מיני אילנות, מאן פירות האילן על מי אמר פירות האילן, ומתוך אלא דא הוא אילנא רברבא ותקיף לעילא אלא זהו סוד התפארת שהוא אילן גדול מצד החסד וחזק מצד הגבורה, ומה שפתוב פירות האילן הוא כמה דכתיב אני כבדוש רענן אני כאלון הנקרא כדוש שהוא רענן ורטב תמיד, ממני פריה נמצא

אמר ליה השיב לו רבי אלעזר, ודאי הכי הוא ודאי כן הוא, דכל זמנא דאיהי בגלותא ושכיבת לעפרא לא אקרי שמחה שכל זמן שהשכינה היא בגלות ושוכבת לעפר, דהיינו שירדה לבריאה ללקט ולברר הנצוצות קדישין, אז אינה נקראת שמחה, עד דקדשא בריה הוא ייתי לגבה ויוקים לה מעפרא עד שהקדוש ברוך הוא יבא אליה ויוקים אותה מן העפר, ויימא התנערי מעפר וגו' ויאמר לה התנערי מעפר הארץ אשר ישתב בה בגלות, קומי שבי ירושלים, את ירושלים קומי מהארץ ושבי על הפסא, וכתיב קומי אורי כי בא אורח, פרוש את ירושלים קומי והאירי כי בא לך ההארה שלך, והוא משל על השמחה והטובה, וכבוד ה' עליך זרח, פרוש השכינה תגלה עליך ותשרה בך, ויתחברון כחדא ותפארת ומלכות יתחברו יחד לפי שעה גם בעודה בגלות, כדין חדוותא אקרי אז היא נקראת שמחה, חדוותא דכלא שמחת הכל, כי היא קרובה להקמתה ויציאיתה מן הגלות, וכדין בשמחה תצאו ודאי אז יצאו ישראל בשמחה ודאי, כדין כמה חיילין יפקון לקבלא דמטרוניתא אז כמה צבאות של מעלה יצאו לקבל פני השכינה, לחדוותא דהלולא דמלכא לשמחה של חג של סעודת המלך ברוך הוא, כמה דאת אמר כמו שנאמר אחר כי בשמחה תצאו, ההרים שהם מלאכי השלום של הקדוש

השכינה שורה על ראשי הצדיקים העוסקים בתורה בתקון ליל שבועות

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא, בליליא דכלה אתחברת בבבלה, דתנינן כל אנון חבריא דבני היכלא דכלה, אצטריכו בהווא ליליא דכלה אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבבלה, למהוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונתא דאיהי אתתקנת.

למלעי באורייתא מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובמדרשות דקראי, ובדרי דחכמתא בגין דאלין אנון תיקונין דילה ותכשיטה, ואיהי ועולמתהא עאלת וקיימת על רישיהון, ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא ליליא.

וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלא בהדיהו, ואלין אקרון בני חופתה, וכיון דעאלת לחופתה, קדשא בריך הוא שאיל עליהו, ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה, זבאה חולקהון.

מתוק מדבש

לנביאים ומנביאים לכתובים כמבאר הסדר בשער הפנות בדרוש השבועות, ובמדרשות דקראי ובדרשות הפוסקים, ובדרי דחכמתא ובסודות של חכמת הקבלה, בגין דאלין אנון תיקונין דילה לפי שאלו הם התקונים שלה, והם העשרים וארבעה צרופי שם אדני שמכונים בסוף כל ספר מהעשרים וארבעה ספרי תנ"ך צרוף אחד מהם, ותכשיטה ותכשיטים שהם השמות היוצאים מהתבות שבסוף כל ספר וספר (פמנלר צפרי עז חיים דרוש השבועות), וכשלושים כן אז ואיהי ועולמתהא פרוש השכינה עם נעוטיה שהם המלאכים המעלים אותה, עאלת וקיימת על רישיהון היא נכנסת בבית המדרש ושורה על ראשי הצדיקים העוסקים בתורה, ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא ליליא ומתקנת ומתקשטת על ידם, ושמחה עמהם כל אותו הלילה.

וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלא בהדיהו וליום המחרת אינה נכנסת לחפה אלא עמהם, כי הם השושבינין שלה על ידי שנשמותיהם עולות בה בסוד ההשפעה מלמטה, ולכן ואלין אקרון בני חופתה אלו נקראים בני חפתה השמחים עמה בעת חפתה, וכיון דעאלת לחופתה וכיון שהיא נכנסת לחפתה היא מבקשת שפע בשבילם, קדשא בריך הוא שאיל עליהו אז הקדוש ברוך הוא שואל עליהם, מי ומי הם השושבינין שלה, ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה ומברך אותם ומעטר אותם בעטרה של הפלה, ורצונו לומר שהם מקבלים מהארת המזין שקבלה השכינה בשעת היחוד, זבאה חולקהון לכן אשרי חלקם. (הקדמה הוה דף ח ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' קג-קד)

פרוש התפארת [קוב"ה] אומר למלכות [השכינה], ממני נמשכות אליך כל נשמות הצדיקים הנקראות פרות האילן, והנשמות נדונות בעצרת על ידי התפארת [קוב"ה] המתגלה בסוד נתינת התורה, על שרפו עצמם בלמוד התורה שנתנה בעצרת. (יוחי דף רכו ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' תקז-תקח)

השכינה שורה על ראשי הצדיקים העוסקים בתורה בתקון ליל שבועות

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה בליליא בליל שבועות, דכלה אתחברת בבבלה שאז מכינים את הפלה שהיא השכינה בתקוניה ותכשיטה, כדי שלמחרת תתחבר עם זעיר אנפין בעלה, דתנינן כי למדנו כל אנון חבריא דבני היכלא דכלה שכל החברים שהם בני היכלה של הפלה, אצטריכו בהווא ליליא דכלה אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבבלה צריכים באותו הלילה שהשכינה מזמנת עצמה להיות ביום המחרת בחפה עם בעלה זעיר אנפין, כי בליל שבועות אין יחוד עליון, אלא ביום עולים [בחינות] קוב"ה ושכינתיה לחפה שהיא בחיקה של אמא עלאה [הבינה], לכן צריכים למהוי עמה כל ההוא ליליא להיות נעורים עם השכינה כל אותו הלילה, כי על ידי שעוסקים בתורה השכינה שורה עליהם כדלקמן, ולמחדי עמה בתקונתא דאיהי אתתקנת ולשמות עמה בתקוניה שהיא מתתקנת, פרוש שעל ידי התורה שלומדים בליל שבועות השכינה הקדושה מתקשטת.

לכן צריכים למלעי באורייתא לעסוק בתורה מתורה

השכינה שמחה עם העוסקים בתקוניו בליל שבועות

והנה רבי שמעון וכלהו חברייה מרננין ברנה דאורייתא, ומחדשין מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו, והנה חדי רבי שמעון וכל שאר חברייה.

אמר לון רבי שמעון, בני, זפאה חולקכון, בגין דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו, בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה, פלהו יהון רשימין וכתובין בספרא דדכרניא, וקדשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים יט ב) השמים מספרים כבוד א"ל וגומר, קרא דא הא אוקימנא ליה, אבל בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר, אתתקנת ואתנהירת בקישוטהא בהדי חברייה דחדאן עמה כל ההיא ליליא, ואיהי חדאת עמהון, וביומא דמחר פמה אוכלוסין חילין ומשריין מתפנשין בהדה, ואיהי וכלהו מחפאן לכל חד וחד דתקיננו לה בהאי ליליא.

מתוך מדבש

ועטרין דעלמא עלאה וגם מקבלים עטות של עולם העליון, ורצונו לומר שמקבלים משפע המזין הנמשכים מאמא עלאה [הבינה] למלכות [השכינה]. (רא"ג ומק"מ)

פתח רבי שמעון ואמר לפרש מה שכתוב השמים מספרים כבוד א"ל ומעשה ידיו מגיד הרקיע, קרא דא הא אוקימנא ליה פסוק זה כבר בארנו אותו (פסוקים פסוקים דף קלו עמוד ג), אבל עתה נפרשו בענין ליל שבועות כדלקמן, בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר בזמן הזה של ליל שבועות שהשכינה מתעוררת לפגס לחפה ביום המחרת, אתתקנת ונתקנת בעשרים וארבעה צרופי שמות אדני, ואתנהירת בקישוטהא ומאירה בקשוטה שיהם השמות היוצאים מסוף כל ספר וספר כנזכר לעיל, בהדי חברייה דחדאן עמה כל ההיא ליליא יחד עם החברים השמחים עמה כל אותו הלילה, ואיהי חדאת עמהון וגם היא שמחה עמהם, וביומא דמחר פמה אוכלוסין חילין ומשריין מתפנשין בהדה וביום המחרת פמה המוני מלאכים וחילותיה ומחנותיה שהם מלאכי בריאה יצירה ועשיה, מתאספים להיות עמה בעליה להיחוד, ואיהי וכלהו מחפאן לכל חד וחד דתקיננו לה בהאי ליליא והשכינה עם כל המלאכים מחפים לכל אחד ואחד שתקיננו אותה בזה הלילה.

ורצונו לומר השכינה מחפה עד שכל ישראל יסימו את תפלתם, כי כמו שהיא מתתקנת בתורתם של

השכינה שמחה עם העוסקים בתקוניו בליל שבועות

והנה רבי שמעון וכלהו חברייה מרננין ברנה דאורייתא והיה רבי שמעון וכל החברים מרננים ברנה של תורה, ורצונו לומר שהיו לומדים בנחת ובקצון, ומחדשין מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו והיו מתדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, כי חדושי התורה הם עקר קשויטה, והנה חדי רבי שמעון וכל שאר חברייה והיה שמח רבי שמעון וכל שאר החברים.

אמר לון רבי שמעון אמר להם רבי שמעון, בני, זפאה חולקכון אשרי חלקכם, בגין דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו כי מחר לא תפגס הפלה שהיא השכינה לחפה להתיחד עם דודה אלא עמכם, בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה כי כל החברים שעוסקים ומתקנים תקוני השכינה ושמחים עמה בזה הלילה, פלהו יהון רשימין וכתובין בספרא דדכרניא כלם יהיו רשומים וכתובים לזכרון בספר הזכרונות, והיינו בהמלכות [השכינה] שנקראת ספר של היסוד הנקרא זכרון, ורצונו לומר שצורתם תהיה רשומה וחקוקה בה, כדי שיהיו נזכרים תמיד לטובה, וחדושי תורתם פתובים שם, וקדשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן והקדוש ברוך הוא מברך אותם בשבעים ברכות, ורצונו לומר שמקבלים שפע ברכות משבע ספירות של התפארת [בחינת קוב"ה] שכל אחת כלולה מעשר,

הנעור ועוסק בתקוני השכינה בליל שבועות, נצול מבֿל רע ויזֿקה בטובת השי"ת

תיבו וקירין תיבו, ונחדש תקון דכלה בהאי ליליא, דכל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא, יהא נטיר עילא ותתא כל ההיא שתא, ויפיק שתא בשלם, עלייהו כתיב (תהלים לד ח) חונה מלאך יהו"ה סביב ליראיו ויחלצם, טעמו וראו כי טוב יהו"ה.

ע"י קבלת התורה נתבטל היצר הרע

ביומא דא אתבטל יצר הרע, ואורייתא דאתקרי חירו אשתכחת [וכו'].

ועל דא מקרבין חמין לאתוקדא על מדבֿחא, ומקרבין תרין נהמין אחרנין פחדא, וחמין אתוקדא בנורא דמדבֿחא, ולא יכיל לשלטא ולנזקא לון לישראל, ובגינו כף ישראל

מתוק מדבֿש

טוב יהו"ה פרוש שעוד יזכו לטעום את טובות הקדוש ברוך הוא.

(הקדמה הוהר דף ט ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' קב)

ע"י קבלת התורה נתבטל היצר הרע

ביומא דא אתבטל יצר הרע עתה ביום הזה על ידי קבלת התורה נתבטל היצר הרע שהוא סוד החמין, כי ואורייתא דאתקרי חירו אשתכחת התורה הנקראת חרות נמצאת ביום הזה, אם כן שהיצר הרע מתבטל בשבועות למה מעוררים אותו על ידי שהביאו שתי לחם חמין [וכו'].

ועל דא מקרבין חמין ועל פן בחג השבועות היו מקריבים את החמין דהיינו את היצר הרע, לאתוקדא על מדבֿחא לשרף את קשיו וכחו הרע על המזבח העליון השורף ומכלה את כל הקלפות, ולכן ומקרבין תרין נהמין אחרנין פחדא היו מקריבים בשבועות שתי הלחם אחרים יחד חוץ מהקרבנות, ועל ידי זה וחמין אתוקדא בנורא דמדבֿחא והחמין שהוא היצר הרע נשרף באש המזבח העליון, ובכח זה ולא יכיל לשלטא ולנזקא לון לישראל אינו יכול לשלוט על ישראל להחטיאם ולהזיקם, ובגינו כף ישראל קדישין אתדבֿקו ביה בקדשא בריך הוא ולפיכך ישראל הקדושים נתדבֿקו

החכמים הלומדים בלילה, כך היא מתקנת בתפלתם של ישראל שמתפללים ביום, ולכך היא מחפה וממתנת עם חילותיה לכל אלו שהם מתפללים בתוך קהלות ישראל, וצריכה להמתין עד שתסיים כנסיה האחרונה שבארץ ישראל את תפלתה, ואז היא תתקשט בתפלתם.

(הקדמה הוהר דף ח ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' קד-קה)

הנעור ועוסק בתקוני השכינה בליל שבועות, נצול מבֿל רע ויזֿקה בטובת השי"ת

תיבו וקירין תיבו, ונחדש תקון דכלה בהאי ליליא שבו חברים יקרים שבו, ונחדש תקוני וקשוטי השכינה בלילה הזה, דכל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא כי כל מי שמשתתף עמה בלילה הזה שהוא ליל שבועות, ואינו יושן כל הלילה אלא לומד כל הלילה, יהא נטיר עילא ותתא בזכות זה יהיה נשמר למעלה ולמטה, דהיינו שאם יגורו עליו איזו גזרה למעלה תתבטל, וגם תהיה לו שמירה למטה שלא יוכלו להרע לו, כל ההיא שתא כל אותה השנה, עד חג השבועות הבא, ויפיק שתא בשלם ויציא את השנה בשלום, עלייהו כתיב עליהם כתוב חונה מלאך יהו"ה סביב ליראיו ויחלצם פרוש שינצלו כל השנה מכל רע, וכתוב טעמו וראו כי

קדישין אתדבקי ביה בקדשא בריך הוא באסוּתא דאורייתא ביומא דא, ואלמלי הוּ נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין, לא הוּ עיילין בדינא לעלמין.

בחג השבועות בורחים החיצונים מן הקדשה

בגין כך אקרי בגוּנא דא עצרת, דאית ביה בטול יצר הרע, ועל דא לא כתיב ביה חטאת, כשאר זמנין דכתיב בהו חטאת (ליהו"ה), וכדין כל נהורין אתפנשו לאשת חיל, ובגין כך עצרת.

מתוק מדבש

החיצונים, ועל דא ועל שבשבעות מתבטלים ובורחים החיצונים מן הקדשה, לכן לא כתיב ביה חטאת כשאר זמנין דהיינו בפרשת פנחס במוספי שבועות כתוב (פמקד כח ל) שעיר עזים אחד לכפר עליכם, ולא כתוב שעיר עזים אחד לחטאת, כשאר מוספי החגים, דכתיב בהו חטאת שכתוב בהם שעיר עזים אחד "לחטאת", לפי שכלם נותנים חלק להחיצונים דגמת שעיר המשתלח, אבל כאן בחג השבועות לפי שמתבטלת אחיזת החיצונים אין צריכים לתת להם חלק, וכדין כל נהורין אתפנשו לאשת חיל ואז כל האורות מתקבצים אל אשת חיל שהיא השכינה, לפי שעל ידי תפלות שחרית ומוסף של שבועות היא מקבלת כל הארות המחין, והיא עולה עד הכתר כמו [בחינת] התפארת ממש, ואז הם מתיוחדים יחד, ובגין כך עצרת ובשכיל זה נקרא שבועות גם בשם עצרת, שהוא לשון אסיפה ויחוד, על שם אסיפת האורות אל השכינה ויחוד העליין הנעשה בו. (שער הכוונות דרוש חג השבועות ומפרשים) (אמור דף צו ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יא עמ' תקלד)

בהקדוש ברוך הוא באסוּתא דאורייתא ביומא דא על ידי רפואת התורה שנתנה ביום הזה, ואלמלי הוּ נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין ואם ישראל היו שומרים את אלו השתי בחינות לחם, שהם [בחינת] התפארת והמלכות [השכינה] בחינת תורה ומצות, לא הוּ עיילין בדינא לעלמין לא היו נכנסים לדין לעולם, כי לא היה מקום לבצל דין לקטרג על ישראל.

(תצוה דף קפג ע"ב, ובביאורינו כרך א עמ' נא-נג)

בחג השבועות בורחים החיצונים מן הקדשה

בגין כך אקרי בגוּנא דא עצרת ובשכיל זה נקרא חג השבועות גם בשם עצרת, שהוא לשון מניעה ועפוב (פמו) (נראשית כ יח) פי עזר עזר ה' צעד כל רסס, על שם מניעת והבדלת החיצונים מן הקדשה, דאית ביה בטול יצר הרע לפי שיש בו בטול יצר הרע והשבתת

שבח דא שירתא

הבעל שם טוב ראה את כל העולם כולו בספר הזוהר

מק"ק מעדיבחו היה סודו גדול, והוא היה מאותן אנשים שהיו עדיין נגד הבעש"ט והיה להסודו הנ"ל בן יחודי חכם ומופלג בלימוד ובשאר המעלות, והיה נוסע לברעסלוי בשכיל סחודה ודרכו היה לזנועכ בניסיעה כוז ארבע שבועות, פעם אחת נתעכב יחד מעשרה שבועות ולא היה ממנו שום ידיעה כלל, ונצטערו הוריו מאוד על זה, ויהי ברבות הימים והאלצהו אשתו מאוד ללכת להבעש"ט, והוכרח לעשות רצון אשתו והלך בערב שבת קודש להבעש"ט ואמר: רבינו, זה יחד מעשרה שבועות שנסע בני יחודי לברעסלוי ואין לי שום ידיעה ממנו מיד צוה הבעש"ט שיביאו לו "ספר הזוהר" ופתח אותו וראה והשיב לו, בנך הוא בעו"ה בחיים ושלום ושבת זה ישבת בכפר סמוך לעירנו, ולא האמין לרביו, כי איך יכול להיות שישבת בנו בכפר הסמוך ולא יבוא לביתו לשבת אבל באמת כך היה המעשה, שנשברה העגלה כמה פעמים בדרך, ובה ברגליו לכפר הנ"ל בחצי הלילה של שבת, ותיכף במוצאי שבת קודש בא לביתו ואז ראה הסודו למפרע כי כל דברי הבעש"ט כנים וצודקים, והלך להבעש"ט וביקש ממנו מחילה היות שדיבר עליו לשון הרע, וסיפר לו כל המעשה אמר לו הבעש"ט, שוטה, הלא האור שברא הקב"ה בששת ימי בראשית היה האור מכי בו מסוף העולם ועד סופו, וגזוז לצדיקים לעתיד לבא, ותיכף גזוז סתירה, ולכן כשאני פותח את ספר הזוהר אני רואה את כל העולם כולו ולא אשנה בדואה בעזרת השם.

(שבדו הבעש"ט)

לקבלת העלון מדי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

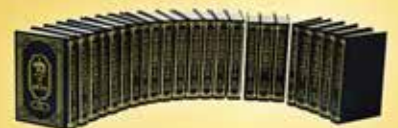
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)